

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Nordiske Kroniker

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Nordiske Kroniker", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Nordiske Kroniker*, 1943, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_02-shoot-idm139956848075600/facsimile.pdf (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Nordiske Kroniker

DEN YDERSTE KYST

Fra Thorshavn kan man mod Syd se lige ud i det store Hav. Men gaar man op paa Højderne bagved Byen og vender Blikket mod Nord, ser man kun Hedér og Fjeldrygge. De fortoner sig den ene bag den anden, og i det Fjerne rager Tinderne op, taagesvøbte og drømmende. Vidste man ikke, at Færøerne var en Gruppe af meget smaa Øer, kunde man godt tro, at det var et Fastland, man havde for sig. De trange Sunde og Fjorde ligger godt skjulte, man aner dem kun som Render mellem Fjeldene, og man skal meget højt til Vejrs for at se deres blinkende Vand.

Saaledes ligger de største af Øerne, tæt sammenslyngede, som en uoverskuelig Labyrinth af Bjerge, Dale og smalle Havarme. Men et Sted oppe mod Nord, 40—50 km fra Thorshavn, faar alt Land en brat Afslutning. Bagved de allerfjerneste Tinder er de store Afgrunde. Det er saa voldsomt, at man kan gyse ved Tanken derom, det er et Drama i Naturen. *Mýlingur*, det nordligste Fjeld paa Strømø, skraaner op til en Højde af 564 m. Og pludselig er det Slut! Der er ikke mere. Landet stejler og ender som i et Brøl ud over Nordhavet. Og Mil efter Mil, lige op til en fjern, grønt blinkende Iskant i Polaregnene, er der kun rullende Bølger.

Naar man gaar nede i København, og Foraaret nærmer sig, begynder man at længes hjem til Færøerne. Men er man endelig kommet til det sommervelige Thorshavn, længes man blot videre nord-paa til den yderste Kyst. Søfuglene har det paa samme Maade. Hvert Foraar forlader de Sydens lune Strøg for at gøre den lange Rejse op til et eller andet raat og svimlende Forbjerg. De hænger i Tusindvis som hvide Skyer over Afgrunden, skrigende i deres